

De Duisterzijde Spiegel 1

Terra Sinistria

Deel 1 van
De Nytah O'drax Chronicles

Dani Vlijm

Eerste druk, 2016

© Tekst: Dani Vlijm 2016

© Illustraties: Dani Vlijm 2016

Vormgeving binnenwerk: Dani Vlijm

Vormgeving omslag: Dani Vlijm

Omslagfoto: Gerd Altmann

Foto auteur: Dani Vlijm

Uitgeverij: Brave New Books

Jaar van uitgave: 2016

NUR: 301

ISBN: 9789402153439

Geschikt voor lezers vanaf 15 jaar, bij twijfel wordt ouderlijke raadgeving geadviseerd.

De inhoud van deze bundel is fictief, hieraan kunnen geen rechten worden ontleend. De auteur en de uitgever zijn in geen enkele mate en op geen enkele wijze verantwoordelijk voor misinterpretaties en/of disappreciaties van de lezer en/of derden.

Dit boek bevat ook spreektaal en een consistent gebruik van interpunctietekens om de betekenis van taaluitingen te specificeren en te versterken.

Alle rechten zijn voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Een verterende stilte omhelsde de bevanging van haar blijven, haar hoop op bevrijding was verbannen tot aan ver voorbij. Golven van niet te drogen tranen, oceanen van emotie woest en ongetemd, werden onbegrensd geleegd. Haar versplinterde hart, een woestenij van eeuwige stilte, bloedde. Blinde ogen spraken de wil van gesloten tongen en in die staat van misère, sprak de stilte tot in oneindigheid.

Roerloos zat ze voor de spiegel. In de schemering van het licht waren haar tranen als kristallen op haar wangen. Een epische symfonie van een verloren engel golfde, als een sirene van verdoemenis, vanaf achter het glas. In de koude duisternis en het zuivere ijzige nietszijnde reikte haar hand tot aan de spiegel. De spiegel sprak en nam haar duisterzijde, nachtmerries werden in het glas gereflecteerd.

In haar heiligdom, Terra Sinistria, ver voorbij elke vorm van genade, verborgen achter het stof en as, staat zij. Gehuld in de huiden van de velen die vielen. Moeder der verschrikkingen, dochter van fatale verdoemenis. Haar verdorven onheilsspelingen spreken tot aan de diepste gronden van elke verloren ziel.

Malice.

De Duisterzijde Spiegel spreekt haar naam met eerbied, aan elk oor dat hoort en elk oog dat ziet. Zijn tong danst in sneeuw witte balletaire genade en predikt haar woord van infernale razernij en brandend lijden.

Een verloren engel zingt, onder een epische symfonie die golft als
een sirene van verdoemenis, vanaf achter het glas:

Creatie ontsproten uit door duisternis gekwelde geest
Creatie losgemaakt van hoop en God
Creatie van een losgeslagen beest
Creatie vol van chaos

Wereld zwart en donker van schaduw
Vuurrood van gevloeid en vloeiend bloed
En bleek van angst van velen
Wereld in haar greep, voorgoed

Vlaggen van vele naties branden
Terra Sinistria
Een wereld als geen ander

Onder haar gezang spreiden de creaties van het duister hun vleugels
En als ze komen, zal ze zingen

Nachtmerries omringen haar dromen
Tot in de eindeloosheid van hun bestaan
De Duisterzijde Spiegel zal haar woord vertalen
En alles zal vergaan

Haar woord is onbeschreven
Haar horrors verdoemen in elke taal
Gezegend zijn zij die niet zullen overleven

1 Nachtmerrie

Een ijskoude windvlaag snijdt over mijn gezicht en langs mijn oogleden, het voelt een beetje alsof de dood me persoonlijk wakker maakt met een tedere kus die het fatale einde in dreigt te luiden.

Gaap.

Met een ongemakkelijk gevoel en tegenzin open ik mijn ogen en til ik mijn hoofd op, waarna ik slaperig en verward om me heen kijk.

...

‘Huh? Waar ben ik?’ fluister ik tegen mezelf.

Je zou verwachten dat je op zo’n moment binnen een fractie van een seconde klaarwakker bent, maar gek genoeg duurt het even voordat het tot me doordringt dat er iets niet klopt.

Normaal gesproken komt er altijd wel een klein beetje licht door het raam mijn slaapkamer binnen, maar nu is het helemaal donker. Het donker ligt als een zwarte deken over mijn ogen, ik zie helemaal niets. Mijn bed voelt trouwens ook keihard aan, het lijkt wel een blok beton.

‘Papa! Mama!’

...

Het blijft doodstil en ik krijg het benauwd. Angstig laat ik mijn handen nog een keer over het koude en ruwe oppervlakte glijden en dan pas dringt het tot me door dat ik op een stenen vloer lijk te liggen. Als een schok van pure paniek over mijn rug kruipt, ga ik rechtop zitten. Hoe kan dit nou? Waar ben ik? Gisteravond ben ik toch gewoon thuis naar bed gegaan? Of niet?

Op verschillende plekken rondom me ligt iets vloeibaars wat op water lijkt, maar het voelt toch ook anders dan water. Het is dikker en het plakt als ik mijn vingers over elkaar wrijf.

Ik begrijp er niets van. Ik ben niet snel bang, maar dit is wel heel bizar. Droom ik? Nee. De vloer, de kou, het water ... het lijkt allemaal zo echt.

Als het echt tot me begint door te dringen dat ik niet gewoon veilig thuis ben, voel ik dat er een traan over mijn wang loopt en mijn mondhoeken naar beneden glijden.

‘Hallo?’ *Snik.* ‘Is daar iemand?’ *Snik.* ‘Papa?! Mama?!’ jammer ik bedroefd.

Maar het blijft stil, ik hoor alleen mijn hart dat woest tekeer gaat in mijn borstkas. Het is hier trouwens echt ijskoud, het doet gewoon pijn aan mijn huid. Ik móét in beweging komen, anders bevries ik. Op handen en knieën schuif ik in het donker over de vloer, ik heb geen idee waar ik ben of waar ik naartoe ga.

Kling.

‘Au! Verd...’

Lekker dan, dat kan er ook nog wel bij. Stoot ik ook nog mijn hoofd tegen een stuk metaal. Voorzichtig probeer ik te voelen wat het is. Het is een soort haak of zo, het zit in ieder geval aan een dikke stalen ketting vast.

Met mijn hand volg ik de ketting, hij gaat naar boven. Ik trek mezelf aan de ketting op en ga staan. Langzaam schuif ik, met mijn handen vooruit, in kleine stapjes over de vloer tot ik weer iets voel. Wat is dit nou weer?

Waar ben ik in vredesnaam? Het is erg beangstigend dat ik helemaal alleen op een wildvreemde plek ben. Ergens hoop ik dat dit maar gewoon een domme nachtmerrie is, maar ik vrees het ergste. Dat besef dringt steeds meer tot me door en dat maakt me nog banger. Ik wil sterk zijn, maar ik wil ook op de vloer zakken en heel hard huilen. Waar ben ik? Hoe ben ik hier terechtgekomen? En nog belangrijker, hoe kom ik hier weg?

Als ik plotseling iets hoor, schrik ik op en sta ik verstijft te luisteren om te horen waar het vandaan komt.

Bam .. krrrgh .. krrrgh .. krrrgh.

Wat is dat? Ik zie helemaal niets, maar ik hoor dat er iets naar me toe komt. Ik hoor gehijg en gegrom, er sleept iets over de vloer. Het klinkt alsof er iets of iemand naar me toe kruipt.

‘Help!’ gil ik.

Als er opnieuw geen reactie komt, sla ik mijn hand voor mijn mond en sluip op mijn tenen weg. Ik moet me ergens verstoppen, maar waar?

Splash .. krrrgh .. splash .. krrrgh .. splash .. krrrgh.

‘Zachtjes .. je ziet me niet .. je ziet me niet.’ fluister ik mezelf paniekerig toe.

Krrrgh .. kling.

Het komt dichterbij. Het krast en sleept over de vloer, alsof iets of iemand zich met zijn handen naar me toe trekt en zijn onderlichaam over de vloer laat slepen. Wat het ook is, het maakt enge geluiden. Het hijgt en kreunt, alsof het gekweld en gepijnigd wordt.

‘Aaagh! Aaagh!’

Ik ben stil, doodstil. Je hebt me niet gezien .. je hebt me niet gezien, zeg ik in mijn gedachten tegen mezelf.

Dan is het stil. Langzaam doe ik mijn ogen weer open. Is het weg?

Maar dan...

‘Aaah!’

Iets pakt mijn enkel vast. Het is koud, het lijkt op een hand. Een grote hand, een hand die meer bot dan vlees is.

‘Laat me los! Papa! Mama! Help! Aaaah!’

‘Maaaaliiiiiicccce!’ gromt en kreunt het.

‘Aaah! Help me dan toch! Aaah!’ schreeuw ik, terwijl ik me probeer los te trekken. Ik probeer het van me af te schoppen, maar het lijkt geen enkel effect te hebben.

‘Huuegh .. zwijggg,’ kreunt het, terwijl het hard in mijn enkel knijpt. Het trekt zich langzaam aan mijn enkel omhoog. Ik voel hoe de koude, knokkelige vingers langs mijn been omhoog kruipen.

Dan pakt een tweede hand mijn heup vast en voel ik iets dat op een gezicht lijkt langs mijn arm omhoog komen. Droge lippen en dik, koud speeksel schuren over mijn huid.

Ik val achterover op de vloer en kruip in elkaar. Ik wil het van me af duwen, maar het lukt niet. Ik lig te krijsen als een hysterisch kind.

Door de echo’s van mijn stem lijkt het alsof er hier tientallen kinderen liggen te schreeuwen van angst.

Dan krijst het plotseling nog veel harder dan ik. Het maakt me zó bang, dat ik geen woord meer uit mijn keel krijg. Alsof mijn stemgeluid zo erg geschrokken is dat het niet naar buiten durft te komen en terug naar binnen kruipt.

Dan pakt het mijn gezicht vast en voel ik opeens hoe de knokkelige vingers langzaam van mijn wangen glijden. Alsof de duisternis het, wat ‘het’ ook is, opslokt.

Plotseling verschijnen er roodgloeiende letters om me heen. Ik krabbel overeind en zie hoe de letters woorden beginnen te vormen. De woorden vormen zinnen. Overal vormen ze dezelfde tekst. Het duurt even voordat ik goed kan lezen wat er staat.

Nachtmerries omringen haar dromen
Tot in de eindeloosheid van hun bestaan
De Duisterzijde Spiegel zal haar woord vertalen
En alles zal vergaan

Nadat ik de roodgloeiende zinnen gelezen heb, vervagen ze tot koolzwarte vlekken en word ik opgeschrikt door een nieuw geluid dat op stromend water lijkt. Plotseling voel ik een stroom van ijskoud water mijn voeten insluiten.

‘Aah!’ gil ik, terwijl ik even in de lucht spring en daarna met mijn voeten in het laagje water plons. Ik doe een paar stappen naar achteren om eraan te ontsnappen, maar het lukt niet. Waar ik mijn voeten ook neerzet, er is water.

Het geluid van stromend water blijft hoorbaar en langzaam voel ik hoe het wateroppervlakte langs mijn enkels omhoog kruipt, er komt steeds meer water en het wateroppervlakte blijft maar stijgen.

Het water is koud en steekt en snijdt als glasscherven in mijn voeten, terwijl ik wanhopig probeer te voelen waar ik naartoe loop zonder ergens tegenaan te botsen. Bij elke stap spettert er meer water omhoog. Inmiddels komt het water tot aan mijn knieën, het lopen kost steeds meer moeite en ik heb geen idee waar ik naartoe ga.

‘Help! Hoort iemand me? Help!’

Het blijft weer stil. Het enige geluid is dat van stromend water.

Er moet toch ergens een uitgang zijn?

Het water kruipt omhoog langs mijn buik en borst, het is bijna onmogelijk om nog te lopen. Als noodoplossing ga ik maar op mijn buik drijven en probeer ik weg te zwemmen, maar de waterstroom wordt steeds krachtiger. Het water lijkt van alle kanten te komen en ik kan inmiddels de vloer niet eens meer raken met mijn tenen.

‘Help! Help me!’

Ik moet veel moeite doen om boven water te blijven, het lukt me niet meer om van mijn plaats te komen. Van alle kanten duwt het water tegen me aan.

Er drukt iets op mijn hoofd en ik probeer met mijn handen te voelen wat het is, maar dat gaat niet zo makkelijk. Als ik stop met spartelen dan verdrink ik. Wild trappel ik met mijn benen in het water, zodat ik mijn handen even kan gebruiken om te voelen wat er op mijn hoofd drukt.

Oh nee toch? Het is het plafond! 'Heeeelp!' *Ghkuch.* 'Heelp!'
Ghkuch.

Snakkend naar lucht druk ik mijn gezicht tegen het plafond aan om boven water te blijven voor zover dat nog mogelijk is.

Het water kruipt over mijn wangen en dringt zich tussen mijn lippen door mijn mond in. Het raakt mijn ooghoeken aan en niet veel later heeft het water mijn ogen volledig gegrepen. Overal waar ik kijk is water.

Het trekt me naar beneden en ik voel hoe de laatste lucht uit mijn longen ontsnapt en in luchtbellens langs mijn gezicht en ogen van me af dwalen.

Mijn armen en benen worden zwak en ik begin de kou en het water steeds minder te voelen. Totdat ik niets meer voel, totdat ...

Als ik mijn ogen weer open, snak ik naar lucht. Ik moet heel erg hoesten en als ik inademen kruipt er een angstaanjagend gepiep door mijn luchtwegen.

Pfft .. ghkuch .. wheee .. kuch .. wheee.

Wild sla ik met mijn armen om me heen en het duurt even tot ik beseft dat ik in mijn eigen slaapkamer op bed lig. Het lijkt alsof het maar een nachtmerrie was, maar er klopt iets niet. Als ik hoest, komt er water uit mijn mond en mijn kleding, gezicht en haren zijn kletsnat. Ik heb het zo koud dat het lijkt alsof ik bevroren ben, het kost me dan ook veel moeite om te bewegen.

Ik probeer om papa en mama te roepen, maar er komt bijna geen geluid uit mijn keel.

‘Help,’ klinkt het zachtjes.

Ik kijk opzij, naar mijzelf in de spiegel. Het is een grote spiegel, hij is tweeënhalve meter hoog en vier meter lang. Ze moesten mijn ramen er tijdelijk uit halen om dat ding naar binnen te kunnen krijgen, want hij kon niet door de deur. Hij is bijna net zo groot als de muur en weerspiegelt mijn hele kamer.

In de spiegel zie dat er water van mijn bed druipt en dat ik een schram op mijn gezicht heb. Met veel moeite krabbel ik op en zet ik mijn voeten op de vloer, waarna ik probeer te gaan staan. Dat lukt echter niet en ik zak door mijn knieën. Langs de spiegel heen kruip ik over de vloer richting mijn slaapkamerdeur, maar dan hoor ik plotseling een vreemd gekraak. Het lijkt op het kraken van ijs als je in de winter over een bevroren meertje of sloot loopt. Het is alsof het spiegelglas elk moment in scherven uit elkaar kan springen. Als het gekraak stopt, hoor ik gefluister. Het lijkt wel alsof er een groepje kinderen ergens in mijn kamer zit te fluisteren.

Ik stop met kruipen en ga doodstil op mijn buik op de vloer liggen. Aandachtig probeer ik te bepalen waar het gefluister vandaan komt. Via mijn spiegel probeer ik ook het gedeelte van mijn kamer achter me te bekijken, maar dan zie ik opeens iets heel vreemds.

Het spiegelglas is anders dan net, het ziet er een beetje hetzelfde uit als wanneer je langs de kant van het zwembad staat en naar het water kijkt. Het lijkt wel vloeibaar.

Het gefluister verandert in gepraat, het gepraat verandert in geschreeuw. Het klinkt oorverdovend hard en het wordt steeds luider. Ik druk mezelf op van de vloer om verder te kruipen, maar dan gaat de deur open.

‘Verdorie Julia, wat is dat voor lawaai op de vroege ochtend?!’ vraagt mama vanuit de deuropening.

Haar gezicht wordt direct bleek als ze me ziet liggen, waarna ze gelijk papa roept.

‘Jayden? Jayden!’

‘Mam, het gaat wel,’ zeg ik om haar gerust te stellen. Maar als ik goed naar haar kijk, zie ik dat ze niet naar mij kijkt. Ze kijkt over me heen naar de spiegel.

‘Julia, blijf stil liggen,’ fluistert ze geschrokken en met onheilspellend rustige armgebaren, terwijl ik mijn gezicht naar de spiegel draai.

Er komt een soort van zwarte mist door het vloeibare spiegelglas heen, het lijkt een beetje op de rook van een sigaret. Maar al snel lijkt de rook een hand te vormen en zie ik hoe zijn vingers dichterbij komen. Als er ook een arm, schouders en iets wat op een gezicht lijkt door de spiegel komen, probeer ik de hand die me probeert te grijpen te ontwijken. Maar de hand is te snel en pakt mijn onderbeen stevig vast.

‘Mam?!’ vraag ik mama. Het is een combinatie van een vraag om uitleg over wat er gebeurt en een roep om hulp. Zonder te twijfelen pakt ze mijn hand vast en probeert ze me naar zich toe te trekken, maar het lukt niet. Het is alsof de zwarte mist me vastgeketend heeft. Mama schreeuwt hysterisch dat het me los moet laten, maar het heeft geen effect.

‘Laat mijn dochter los! Laat haar gaan! Jayden!’

De mist lijkt spottend te lachen en brengt grommend een tweede hand langs mijn benen en over mijn rug naar mijn hals.

Terwijl papa in de deuropening verschijnt, word ik aan mijn keel omhoog getild.

‘Fleur, Julia!’